

ТОМАС МОНТЕЛЕОНЕ ВЕЧЕ СЕ Е СЛУЧВАЛО...

Превод от английски: Александър Кючуков, 1992

chitanka.info

Уилям Ръдърфорд, седящ в уютния си малък кабинет, запали цигара и отвори поредния пакет. Извади оттам плик с обратен адрес и залепени марки, хвърли го върху бюрото и погледна приложения ръкопис. Усмихна се при вида на познатото заглавие:

„РУДОЛФ МЮИР

ИЗГУБЕНИЙТ РАЙ“

Като дръпна от цигарата си, Ръдърфорд хвърли един поглед на първите три абзаца и веднага се досети как ще се развива действието. Отвори на последната страница и прочете:

„Димящите останки на някога бляскавия звездолет лежаха сред буйно разрасналите се джунгли като купчина сгърчен метал. Мъжът с мъка се изправи на крака и, обливайки се в пот, се отдръпна настрана. Докато си представяше, че при катастрофата са загинали всички намиращи се на борда колонисти, изминаха няколко мъчителни минути. И изведнъж между обезобразения метал забеляза някакво движение. Нечия ръка! Някой се измъкваше изпод останките! Мъжът се хвърли към тази ръка, изтегли я и се учуди, когато забеляза, че тя принадлежи на красива блондинка.

— Ах, благодаря — каза тя, придърпвайки раздрания си комбинезон върху напиралите гърди.

— Ами няма за какво — отговори той и след многозначителна пауза добави: — Според мен сме единствените оцелели.

Блондинката хвърли крадешком поглед към враждебното обкръжение и нервно кимна. Той я погледна оценяващо, усмихна се и каза:

— Между другото, как се казвате?

Тя го погледна и върху пълничките ѝ устни затанцува лека усмивка.

— Ева — каза тя.“

Ръдърфорд загаси фаса в пепелника и се протегна към бланка за отказ. „Нима е възможно. Тези момчета така ли никога няма да се научат на нищо?“ Той подчерта в бланката най-често използваното място (онова, в което се казваше: „На вас това може би ви се струва оригинално, но за нашите читатели, както се казва, то е старо като света“) и я пхна заедно с ръкописа в плика с марките и обратния адрес, за да се върне благополучно на автора.

Когато се протегна за следващия ръкопис, жена му влезе в кабинета с кафе.

— Е, как е работата, злато мое? — попита тя.

— А-а, все същият стар боклук — отговори той. — Благодаря.

Взе кафето и запали нова цигара.

Жена му кимна с разбиране. Уилям вече много години четеше „самозванците“ за списание „Невероятна научна фантастика“ и, може да се каже, орда долнопробни драскачи методично доубиваха най-знаменитите теми на жанра. Поглеждайки часовника, той видя, че ще успее да прочете още няколко неща преди президентът да излезе по телевизията с поредната си общонационална прокламация. Ръдърфорд имаше труден ден и очакваше с нетърпение президентът да се появи на екрана. Хуморът винаги му помагаше да се отпусне.

Жена му седна на кушетката и започна да чете исторически роман, а той извади от плика следващия ръкопис.

„Б. ПРЕСТЪН УАЙЛД

НА ЗЕМНИЯ ФРОНТ НИЩО НОВО

Няколко часа след като последните ужасни взривове разтърсиха Земята, Гарт бавно се измъкна по дългата около миля полегата галерия на изоставената шахта, който знае защо излизаща на повърхността. Небето беше алено и

изпъстрено с безброй гъбовидни облаци. Страхът избухна в мозъка му и той помисли: «О, боже! Те все пак направиха това!»

След като преодоля първоначалния шок, той се отправи натам, където преди все намираше цивилизацията, но колкото и да се старееше, не видя повече нито един жив човек. Замисли се: а защо самият той не загина от радиацията? Може би има имунитет...”

„Ех, да имах и аз имунитет към подобни разкази“ — помисли Ръдърфорд, прелиствайки бързо ръкописа до края. Както и очакваше, Гарт съвсем не се оказа Последният Човек на Земята — просто побъркани социолози експериментираха.

Взе още едно съобщение за отказ и подчерта съответното място. Имаше на разположение редица коментари. Избра следния: „Разказите, които зависят от неочакван край, рядко се оказват неочаквани, а още по-рядко — добри разкази.“ Напъхвайки ръкописа и отговора в плика с обратния адрес, Ръдърфорд се чудеше, както го бе правил безброй пъти, колко често пишеха по подобен начин „самозванците“. Изглеждаше като че ли многото вечери, прекарани от него в четене на ръкописи, си приличаха една на друга като две капки вода.

„За какъв дявол?“ — си помисли, взимайки поредния плик. Изваждайки сгънатия на четири ръкопис, носещ върху себе си следите на многобройни препращания, кламери и т.н., прочете:

„ДЖОН ХЪРИНГТЪН ТРЕЙЛ

РЕЙМЪНД ВИНАГИ МИ СЕ СТРУВАШЕ ДОСТА СТРАНЕН

След като старият Баркер заяви, че уж видял летяща чиния край мелницата на Потер, сънното градче Юнонвил вече не беше същото, както преди. После вече ги видяха всички. В началото не виждах никаква връзка между тях и онова, което ставаше в личния ми живот. Разбрах това доста по-късно. Всичко се завъртя, когато в лабораторията

по електроника в покрайнините на Юнонвил, където работех тогава, се появи нов сътрудник, Реймънд Гарубенди. Не беше от приказливите и имаше странния навик...”

Този път Ръдърфорд даже не погледна края, а веднага разбра: искат да му пробутат старата тема „Пришелецът е между нас“. Като поклати глава, запълни още една бланка с отказ, подчертавайки няколко причини. Залепи обратния плик и въздъхна съкрушено.

— Май не си много доволен? — попита жена му. Ритуалът, извършван всяка вечер в кабинета, ѝ беше добро познат.

— Не зная даже защо толкова ми омръзва понякога — каза Ръдърфорд. — Готов съм да се закълна, че вече съм чел някои от тези разкази. Други са само имената на авторите.

Жена му се усмихна кисело:

— Може би това са просто стари неща?

Ръдърфорд се замисли над въпроса ѝ. Даже в начина, по който произнесе фразата, имаше нещо... до болка познато. Като че ли знаеше какво възнамерява да каже тя още преди да го е казала наистина. „Колко странно — помисли той, — стари, стари неща.“

Отхвърли тази мисъл, запали нова цигара, погледна часовника. Ще успее да прегледа още един разказ, преди да започне комичното предаване на президента. Съдейки по това как му вървеше тази вечер, дори си помисли лениво: интересно, а колко ли пъти е чел следващия ръкопис? Взе от лежащата на бюрото пачка дошлия наред плик, отвори го и прочете:

„ТОМАС Ф. МОНТЕЛЕОНЕ

ВЕЧЕ СЕ Е СЛУЧВАЛО...

Уилям Ръдърфорд, седящ в уютния си малък кабинет, запали цигара и отвори поредния пакет...”

Публикувано във вестник „Нова Орбита“, брой 22/1992 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.